

KLITSCHKO
FOUNDATION 2015

Перемоги,
які увійшли
в історію

**13 років поспіль боремось
за європейське майбутнє
української молоді**

Володимир та Віталій Клички

KLITSCHKO
FOUNDATION

**У 2015 році, здійснюючи наші
благодійні ініціативи,
ми наблизили це майбутнє
так, як ніколи раніше.**

Отримавши 9 737 637 грн донацій за рік,
команда Фонду реалізувала 14 проектів
у сфері спорту та дозвілля,

забезпечення обладнанням та навчання
лікарів, лідерської та міжкультурної
освіти і розвитку наукових інновацій.

В основу розробки проектів було
покладено наше спільне прагнення
показати молоді якісно новий рівень
можливостей розвитку через
ініціативи Фонду.

Як зрозуміти, що ми йдемо у правильному напрямку?

Кожен день ми досліджуємо вподобання молоді, щоб
втілити їх очікування щодо наших проектів. Укотре
ставши лідером номінації «Витрати у сфері спорту
та фізичної культури у 2015 році» у Національному
рейтингу благодійників, ми переконуємось у вірності
шляху, який обрали. Більш того, це спонукає нас ще
глибше поглянути на запити цільової аудиторії проектів –
дітей та підлітків. Саме тому ми постійно вдосконалюємо
філософію, яка, на нашу думку, має надихати не тільки
через слова, а й через візуальні знаки. Зокрема,
за сприяння креативного агентства Fedoriv нам вдалось
розробити бренд, який став переконливим не лише
для учасників наших ініціатив, але й авторитетного журі
Red Dot Award 2015, яке визнало візуальну айдентику
Фонду Кличко найкращою серед 7 451 претендентів.

Ми у кожній точці на мапі України

Благодійність має розвиватись тими самими темпами,
що і бізнес. Саме такий підхід гарантує прогрес
та успішність ініціатив. У 2015 році ми ввели систему
онлайн реєстрації my.klitschkofoundation.org – і завдяки
цьому молодь з найвіддаленіших куточків України має
змогу брати участь у проектах Фонду! Ми щоденно
інформуємо 21 809 людей у Facebook про наші проекти
і тримаємо тісний зв'язок з учасниками усіх наших
ініціатив. Найприємніше, це бачити, що наші учасники
стають лідерами у своїх громадах. А громади,
у свою чергу, стають відповідальними за молоде
покоління. Це саме та мета, яку ми переслідуюмо, коли
оголошуємо конкурс на залучення кожного свідомого
громадянина до спільної боротьби за мрію.
І ми цьому невпинно сприятимемо – сьогодні, завтра,
завжди!

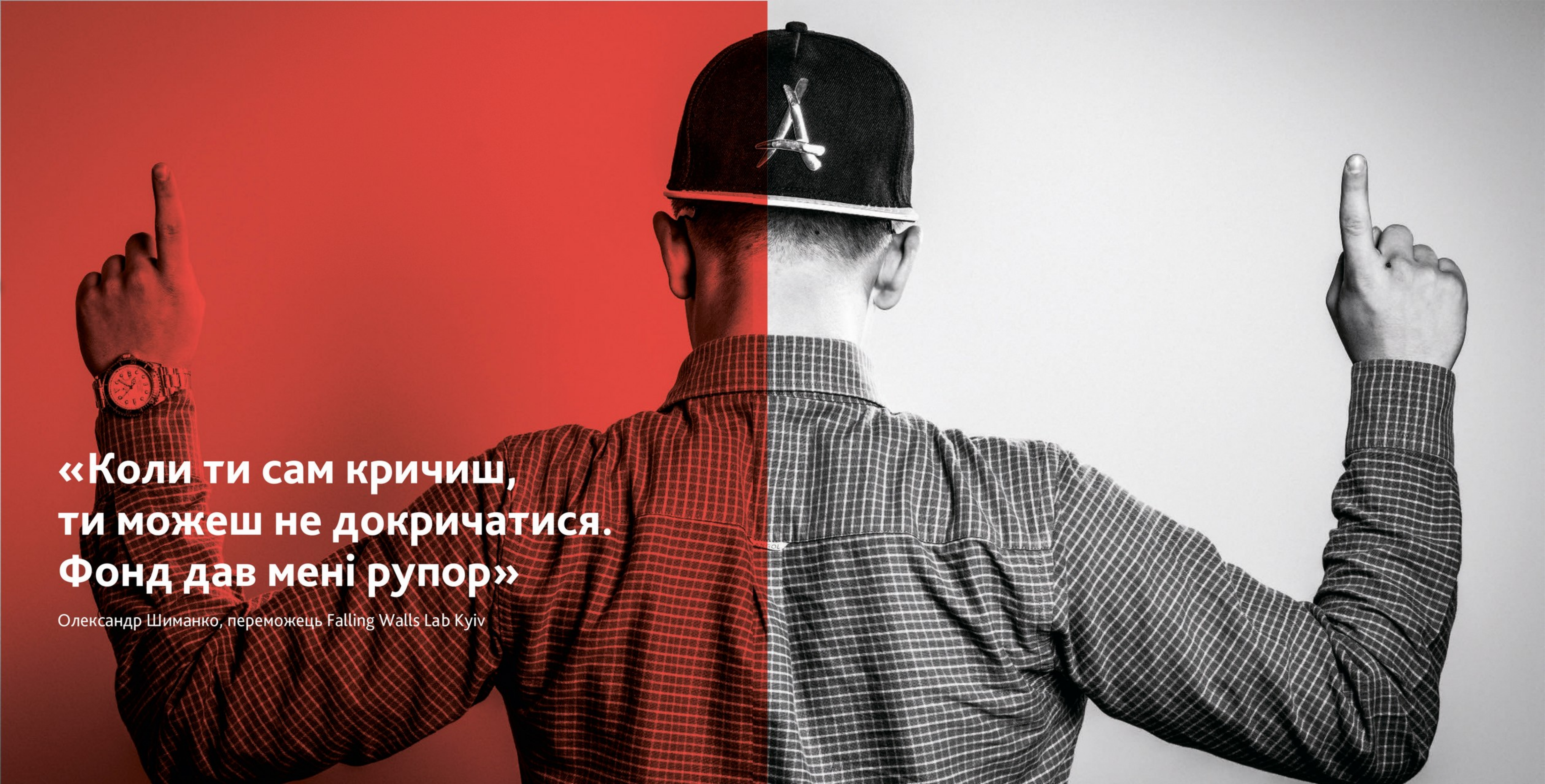
Аліна Носенко,
директор Фонду Кличко

Українські інновації на європейській сцені

Ми завжди розуміли важливість міжнародної експертизи для оцінки наших проектів. Але ще більше самі хотіли робити проекти міжнародного рівня. Взявши участь у міжнародній науковій конференції у Берліні — Falling Walls Lab у 2012 році, я зрозуміла, що це саме той формат, якого не вистачає в Україні, щоб наші науковці виходили на світову наукову арену. А вже через три роки нам вдалось зробити Київ ще однією столицею на мапі наукових відкриттів і розпочати Falling Walls Lab Kyiv 2015. Передові обличчя IT-індустрії, засновник і власник брендингового агентства №1 в Україні FEDORIV та відомий український астроном Клим Чурюмов обрали серед 30 молодих науковців переможця, який не тільки підкорив українську сцену, але й став наймолодшим новатором на берлінському відборі. У наступному році плануємо захопити всю Україну у пошуках ідей, які руйнують стіни!

Проект «Стажери»: майбутні управлінці до 30-ти

В Україні надзвичайно малий відсоток компаній та організацій, які надають можливість стажування для студентів. Звідси й неконкурентноспроможність на ринку праці через відсутність попереднього досвіду роботи і, як наслідок, високий рівень непрацевлаштованості серед молоді. За словами HR-спеціалістів топових компаній, працедавці дуже позитивно дивляться на пошукачів, які мають досвід у сфері благодійності. Розвиваючи проект "Стажери", ми, в першу чергу, хотіли дати змогу навчитись самоорганізовуватись, втілювати задуми в реальність та співпрацювати з колегами. Тим самим, збільшуючи шанси хлопців та дівчат на подальше працевлаштування та пошук своєї dream-job. Слідкуючи за успіхами випускників цього проекту, ми починаємо формувати нові цілі та наступні кроки на 2016 рік: обираємо курс на творення нового покоління суспільно відповідальних українців, які вірять у свій потенціал та готові боротися за свої мрії.

**«Коли ти сам кричиш,
ти можеш не докричатися.
Фонд дав мені рупор»**

Олександр Шиманко, переможець Falling Walls Lab Kyiv

Сашку було 13, коли він вперше зацікавився винаходами, працюючи в магазині техніки. Тоді він не міг навіть уявити, що вже через 5 років сам стане роботодавцем і збиратиме навколо себе IT-професіоналів, які реалізувалися в своїй професії набагато пізніше, ніж він, переможець проєкту Falling Walls 2015.

Олександр Шиманко — вісімнадцятирічний франківчанин, який навчається на факультеті міжнародних відносин у Прикарпатському університеті. Але, як говорить нам по секрету сам Саша, на навчання часу не вистачає, адже після гучного дебюту зі своєю «Розумною подушкою» на Falling Walls Lab 2015 роботодавці розпочали ледь не полювання на підлітка, який вміє втілювати найсміливіші ідеї в області веб-дизайну та брендингу.

За плечима у Саші більше 15 закінчених проєктів. Зараз він займається дизайном та брендингом у компанії, яка постачає каву в ресторани по всій Україні. Але найбільше задоволення хлопцю приносить розробка власного стартапу PiPillow.

Його ідея виникла ще два роки тому, коли Саша по програмі Flex жив та навчався в Америці:

«Часто в ліжку було незручно слухати музику в навушниках і я подумав: а якби подушка могла сама програвати треки? Спочатку зробив версію, яка просто відтворювала музику, а потім захопився і почав наспигувати її функціями ще й ще»,

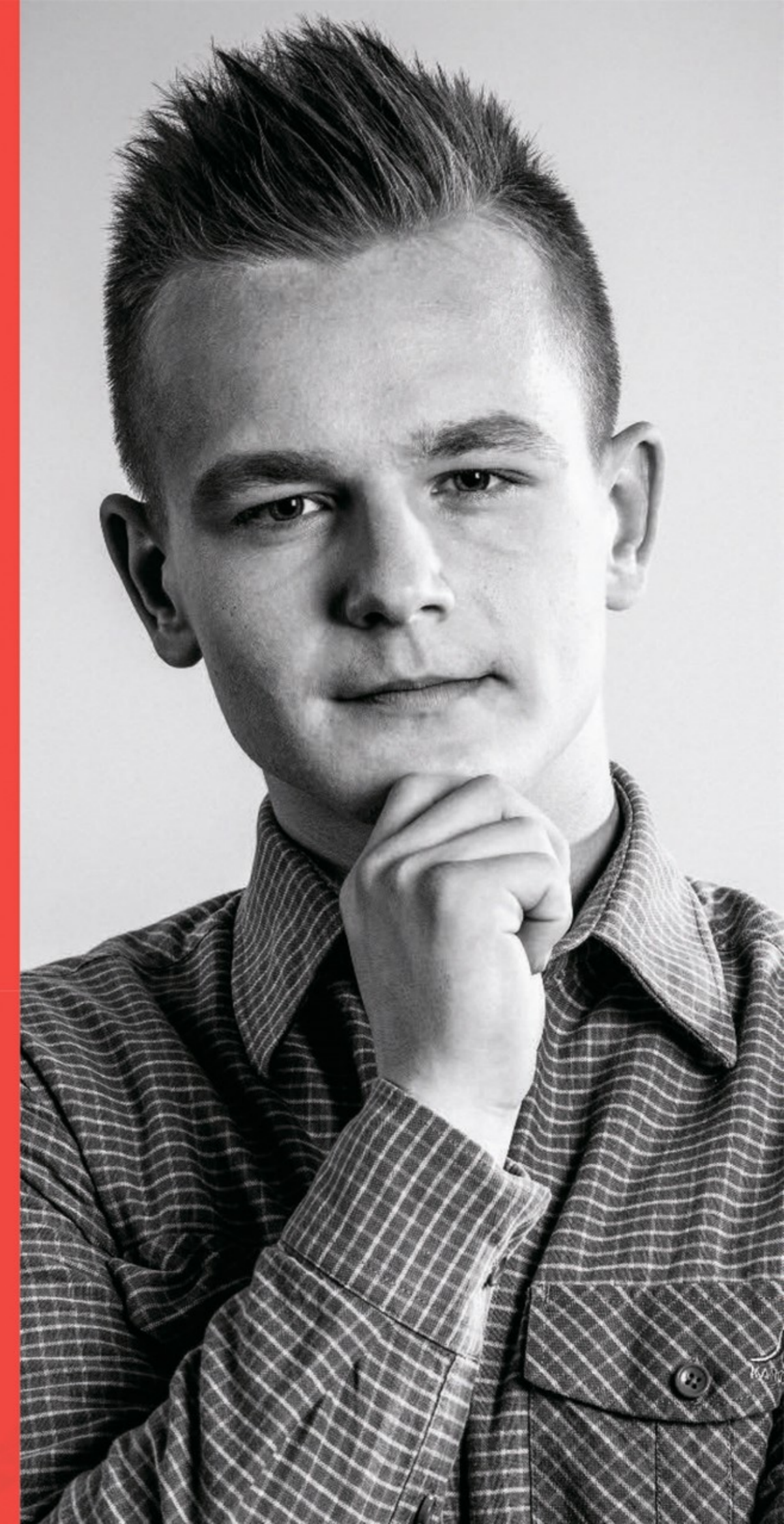
— розповідає Саша.

Багато хто з оточення Саші знав про його ідею. Друзі порадили спробувати свої сили на відомому конкурсі для винахідників, який вперше проводився в Україні. На час подачі заявок хлопець якраз поїхав з батьками у відпустку і повернувся лише за два дні до кінцевого терміну подачі ідей. Однак це його не зупинило.

«Коли мало часу, мозок оптимізує зусилля і будь-що виходить набагато крутіше, мені здається. Тож я подався і... пройшов!» — згадує Сашко.

Ніч до виступу хлопець провів у потязі, готуючи текст презентації. Наступного дня втомлений, але з вірою в себе, хлопець вперше відчував, що стоїть на порозі серйозних звершень, які відкриють Україні нове ім'я. Саша мав виступати під номером 6:

«Якось вийшло так, що я не слухав всіх інших учасників, тому й не нервував, — переконав він, — а коли почали оголошувати перше місце і я почув опис свого проєкту — у мене був шок!»

Розширивши команду, Сашко почав активно готуватись до поїздки у Берлін: швидко написав з командою сайт, зробив програму та створив тестову версію подушки. Зараз переможець Falling Walls 2015 готується до отримання патенту і запуску кампанії на Kickstarter та обіцяє, що вже влітку подушка буде в продажу:

«Ми сподіваємось, що у нас все вдасться і ми випустимо на ринок продукт, який дійсно буде потрібним. Це буде щось революційне, щось, чого ще ніколи до цього не було»,

— ділиться наш герой.

Саша сором'язливо зізнається, що не проти потрапити до списку Forbes "Under 30". Для тих, хто прагне досягти чогось в житті, дає пораду:

«Ніколи не слухайте, коли кажуть, що в тебе не вийде. Ніколи. Люди можуть казати: «Ти що, найрозумніший? Думаєш, що цього до тебе ще ніхто не зробив?» Варто питати думку сторонніх людей, прислухатися, але ніколи не закидати свої мрії і постійно вірити в себе».

«Коли я вперше розказав про свою ідею, мені сказали, що вона «відстійна» і нічого не варта. А потім, коли її оцінили на міжнародному рівні, ця ж людина визнала, що я дійсно крутий. Тобто люди змінюють свою думку. Якщо ти вже щось починаєш, то вір. Бо якщо ти сам не віриш у свою справу, то чому хтось має вірити, що в тебе все вийде?».

КЛИЧ ДРУЗІВ —
ГРАЙМО РАЗОМ!

«Клич друзів — граймо разом!»
подія, яка об'єднує людей

Неважливо, чи ви директор маленької школи на 119 осіб із села на півдні України, чи керівник спеціалізованої школи-інтернату на заході, вас об'єднує не лише спільна професійна сфера, а й прагнення дати своїм вихованцям більше, аніж вони мають.

Для багатьох навчальних закладів в Україні є досить типовою ситуація, коли школа не має й ніколи не мала власного спортивного майданчика. Тут можуть бути збудовані лише старі зварені конструкції, залишені ще з радянських часів, які на сьогоднішній день вже не придатні для використання. Діти не мають бажання на них займатись, та й адміністрація шкіл не дозволяє їм до них ходити, бо занепокоєна аварійним станом таких конструкцій.

Деякі школи мають власні сторінки у соціальних мережах. Тож зазвичай при реєстрації на участь у проєкті «Клич друзів – граймо разом!» адміністрація школи розсилає всім своїм знайомим посилання, за яким можна підтримати навчальний заклад. Дуже часто на прохання відгукується велика кількість людей, що й стає запорукою перемоги у конкурсі.

Найбільш натхненними під час тривалого етапу реєстрації завжди є діти. Коли вони дізнаються, що самі брати Кличко подарують їм спортмайданчики, у них загоряються очі. Дітлахи знають, що брати Кличко – гордість України, і, зазвичай, не з першого разу вірять, що про існування їхньої школи у віддаленому куточку країни взагалі знають.

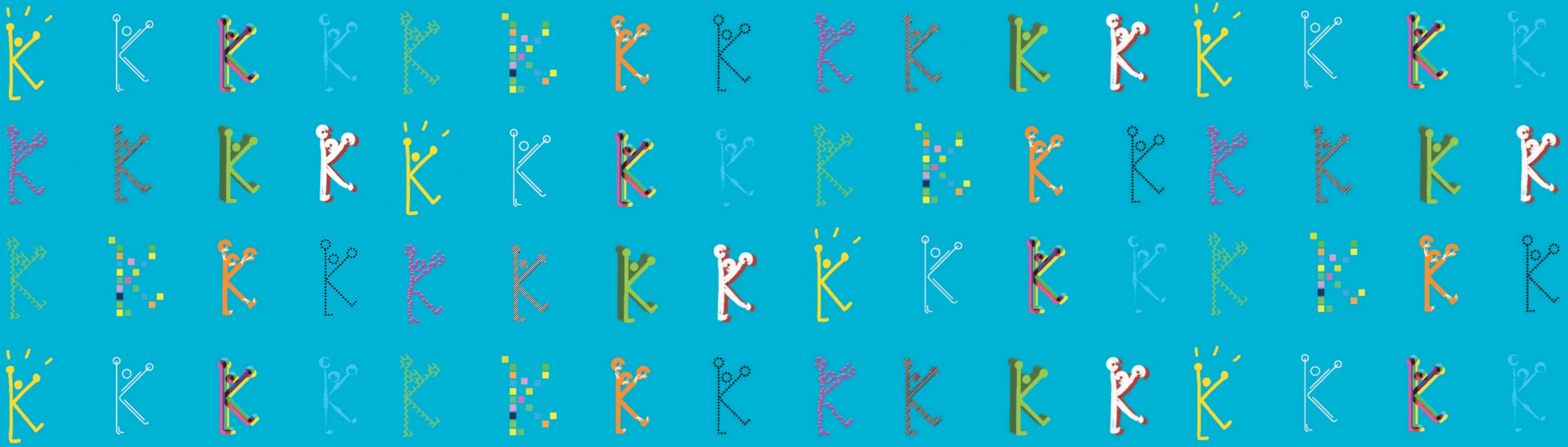

У день встановлення спортивного обладнання у школах часто збирається багато людей – не лише педагогічний склад навчального закладу, а й усі місцеві жителі зустрічають машину з обладнанням. Одразу починаються монтажні роботи, в яких бере активну участь місцева громада. Спільними зусиллями майданчики встановлюються дуже швидко, за декілька днів.

Одразу по закінченню монтажних робіт прийнято влаштовувати урочисте відкриття майданчика. Це стає святом не тільки для педагогів та учнів навчального закладу, а й для всіх оточуючих. Тут радіють усі – і діти, й учителі, особливо коли отримують різноманітні дрібні подарунки та пляшечки з іменами від Coca-Cola.

У 2015 році двадцять загальноосвітніх закладів по всій Україні отримали нові спортмайданчики, які дозволили дітям проводити час з більшою користю для здоров'я.

Більшість українських шкіл не в змозі самостійно облаштувати собі потрібне обладнання для занять фізичною культурою, тож учасники завжди радіють перемозі у проєкті, а згодом високо оцінюють професійність встановлення майданчика, його пристосованість до будь-яких погодних умов та гарний естетичний вигляд. Ця перемога дарує всім переможцям віру в те, що все можливо, якщо згуртувати свої сили.

**«Старт до успіху —
початок великого
майбутнього»**

За час існування проекту «Старт до успіху» було реконструйовано 10 спортивних споруд в Тернополі, Переяслав-Хмельницьку, Коломиї, Хмельницькому, Кам'янець-Подільському, Горлівці, Севастополі, Хотині, Голій Пристані, Києві, Сєверодонецьку, Дніпродзержинську, Полтаві, Бердянську та Броварах. Кожне відремонтоване спортивне приміщення — це діти, яких нам вдалось надихнути на спорт, і які стали чемпіонами, бо відчули, що про них дбають, як про майбутніх спортсменів – взірців відповідальності та чесності.

У 2015 році було прийнято рішення реконструювати дитячо-юнацьку спортивну школу «Олімпія» у місті Черкаси. На території комплексу займається громадська організація «Черкаське обласне фізкультурно-спортивне товариство «Україна», яке охоплює понад 500 вихованців ДЮСШ серед яких майбутні переможці зі спортивної та художньої гімнастики і боротьби. За останні 11 років було підготовлено 3 Заслужених майстри спорту України, 5 майстрів спорту України міжнародного класу та понад 15 майстрів спорту України зі спортивної гімнастики.

Від моменту відкриття спортивного комплексу в 1966 році обладнання та інвентар майже не оновлювався. При цьому, у 2013-2014 роках команда юнаків ОДЮСШ «Олімпія» зі спортивної гімнастики стали чемпіонами України «Олімпійські надії» у командному заліку. Завітавши до спортивної школи, ми були вражені, як у таких умовах можна не тільки займатись спортом, але й перемагати.

У дитячо-юнацькій спортивній школі «Олімпія» немає душових, гарячої води, не вистачає освітлення та грибок на стінах. За висловлюваннями тренерів школи, багато дітей припиняють свою спортивну кар'єру саме через умови, в яких неможливо розвиватись.

Дах, який постійно тече, нерівна підлога з дірками, каналізаційна система в аварійному стані та ще ціла низка умов, які роблять приміщення непридатним для заняття спортом, стали справжнім викликом для команди спортивного департаменту Фонду Кличко.

План перезапуску дитячо-юнацької спортивної школи «Олімпія» передбачає повне оновлення матеріально-технічної бази у 2016 році. Школа виборола свою перемогу у конкурсі ще у 2013 році, однак ми були вимушені перенести ремонт приміщення на 2015 рік, коли революційні події в Україні внесли корективи у план — і ми заморозили проект ремонту, оскільки парадигма розвитку країни була під питанням.

Тим не менш, час, який пройшов від перемоги школи у конкурсі до початку ремонтних робіт команда спортивного департаменту використала ефективно.

Отримали додатковий грант від благодійного фонду Ein Herz für Kinder у розмірі 2 мільйони 338 тисяч 543 гривні, збільшили об'єм реконструкції та кількість обладнання, залучили фахівців для розробки унікального дизайну для дитячо-юнацької спортивної школи «Олімпія».

«Ми намагались зробити великий простір зрозумілим для маленьких спортсменів.»

Внутрішня комунікація та навігація у приміщенні — це те, що має наблизити дитячі спортивні школи до чистої європейської естетики спортивних приміщень»

— коментує дизайнер Олена Маслова.

Команда Фонду вже не раз спостерігала, як змінюється ставлення спортсменів до своєї справи, якщо для цього створити сприятливі умови.

Ревіталізація спортивного простору — це інструмент примноження мотивації українських спортсменів. Тому сподіваємось, що у спортивній школі з такою переможною назвою будуть виховуватись справжні борці за свої мрії, а ми, у свою чергу, створимо для цього усі необхідні умови.

«Місце, де народжується новий український бокс»

Юрій Якович Яскал,
директор зі спортивної роботи Броварського училища

У серпні 1983 року майбутнім спортсменам уперше відкрило свої двері Броварське вище училище фізичної культури. З тих пір пройшло 33 роки, але й досі спортивно-навчальний заклад тримається найвищих шаблів у рейтингу закладів фізичної культури. За весь час існування з-під опіки найкращих тренерів вийшов 21 заслужений майстер спорту, 98 майстрів спорту міжнародного класу та майже 600 майстрів спорту України, з числа яких 49 виступали на Олімпійських іграх. Для відділу боксу 2015 рік видався особливо продуктивним і насиченим перемогами: на Чемпіонаті світу та Європи поїхали аж 22 учасники. Дев'ятеро з них отримали медалі.

За цими цифрами стоїть колосальна праця спортсмена та тренера. Однак без відповідних умов для розвитку навіть найпотужніші зусилля могли би стати марними.

«Моє головне завдання — забезпечити нашим вихованцям все необхідне, щоб вони змогли показати, на що здатні»,

— ділиться директор зі спортивної роботи училища Юрій Якович Яскал.

Саме завдяки такому підходу до підготовки спортсменів у 2015 році вдалося відкрити нову зірку українського боксу — Івана Папакіна. Юрій Якович згадує, як Іван переїхав у Бровари з Донецька. За два роки навчання в училищі встиг стати чемпіоном Європи з боксу серед кадетів та фінішував п'ятим на Чемпіонаті світу в Санкт-Петербурзі.

«Відділення боксу стало єдиним, яке не має фінансових труднощів. Якщо треба когось відправити на збори або змагання, а без цього майже не можливо досягнути високих результатів, то нам треба лише скласти листа — і через день-два ми вже отримуємо допомогу. Цього ж року ми навіть вдягнули хлопців у нові спортивні костюми, ідентичні до того, який свого часу носив Володимир Кличко», — зазначає директор.

Аналізуючи останні 10 років діяльності закладу, Юрій Якович Яскал підсумовує:

«Фонд — це не лише підтримка боксу в Броварах — це підтримка фізично здорової нації України. Команда Фонду навідується в найвіддаленіші куточки країни, тому спорт є там, де вони з'являються. І тренери, й адміністрація — всі ми хочемо рости нову гордість України, і дуже приємно, що нам у цьому постійно допомагають».

**«Переможці турнірів із призами
від Кличків автоматично стають
елітою боксу»**

Андрій Терегеря,
чемпіон у ваговій категорії до 69 кг

Десятиліттями Україна підтримує імідж боксерської країни, готуючи зірок спорту світового масштабу. Цьому сприяє розвиток молодих спортсменів, які потребують усебічної підтримки держави і знаменитих боксерів, що надихають своїми прикладами на серйозні професійні досягнення.

У 2015 році в Бердичеві відбувся вже сьомий Міжнародний молодіжний турнір із боксу класу «А» з призами від братів Кличко. Українці за загальним підрахунком взяли 23 медалі, серед яких 7 золотих, 6 срібних і 10 бронзових.

У загальнокомандному заліку Україна вкотре впевнено посіла перше місце, обійшовши Вірменію та Литву.

Андрій Терегеря, чемпіон у ваговій категорії до 69 кг, став у 2015 році найкращим боксером турніру й отримав спеціальний приз від директора Фонду Кличко Аліни Носенко.

«Мені було 5, коли тато привів мене на ринг. До сьогоднішнього дня там і залишаюсь»,

— говорить Андрій.

Хлопець має великі плани — стати олімпійським чемпіоном і боксувати як Віктор Пестол, його улюбленець.

Андрій пригадує, як прикро було в дитинстві, коли всі ходили гуляти після навчання, а він до пізнього вечора стояв на ринзі, відпрацьовуючи удари. Єдине, що тоді його змушувало не зупинитися — це одна на двох із татом мрія: виграти кубок чемпіона України.

Тепер на полиці хлопця вже декілька кубків, а мрії стають усе більш грандіозними:

«Колись у Бердичеві на ринзі так само стояли Усик та Ломаченко, — і зараз про них знає весь світ. Мені би дуже хотілося, щоб у майбутньому, за кордоном, говорячи про Україну згадували моє ім'я, а називаючи моє ім'я — згадували Україну».

«Новорічна надія» — мрія, яка виявилась здійсненою

В Україні існує багато центрів соціально-психологічної реабілітації, які опікуються не тільки наданням найнеобхідніших умов життя населенню, але й переконують дітей, що у них ще є шанс реалізувати себе в житті, аби вони тільки не втрачали надію на диво.

Часто вони беруть під свою опіку дітей, чії сім'ї переїхали з районів проведення АТО. Деякі з них мають неабиякий спортивний талант, який розвивали до переїзду у себе вдома, та завжди мріяли одного дня повернутися до улюбленої справи після переїзду.

Нерідко дирекція подібних центрів звертається з проханням допомоги їм закупити спортивне обладнання, адже до організації потрапляють спортивні дітки, і всім хочеться їх чимось розважити та відволікти.

Цього разу новорічне диво завітало до декількох десятків особливих спеціалізованих закладів по всьому Києву, справжуючи надії сотень маленьких громадян та даруючи їм віру у блискуче спортивне майбутнє.

Завдяки Фонду Кличко колективи центрів соціально-психологічної реабілітації бачать, що ще існують люди та організації, які просто беруть і роблять свою справу. Адже дуже легко подарувати дитині надію — набагато важче докласти зусиль до того, щоб вона здійснилась.

**«Хочемо йти в ногу з часом,
щоб більше дати
нашим дітям»**

Дмитро Іванович Глобак,
директор Глибоцького ліцею Чернівецької області

Майбутнє мільйонів дітей України залежить від особистої зацікавленості вчителів, батьків, учнів та лідерів громад у розвитку своїх вихованців. Саме завдяки їм проект «Посилка успіху» з кожним роком розширює свою географію. У 2015 році проект завітав у 12 областей України, аби ще більше дітей змогли фізично розвиватися на якісно новому рівні.

Деякі директори довгий час своїми силами намагаються підтримувати життєздатність багатьох секцій, які з'являються з їхньої ініціативи. Американський футбол, хореографія, рукопашний бій та багато інших нетипових для загальноосвітнього навчального закладу напрямів фізичної культури стають запорукою активного позакласного розвитку дітей.

Дмитро Іванович із селища міського типу Глибока, який доглядає 653 учні, вірить у те, що хтось із них у майбутньому прославить рідну школу, тому не жалкує сил,

аби знайти якомога більше можливостей загартовувати дітей, окрім вже існуючого футболу, карате та тхеквондо. Тому участь у проекті «Посилка успіху» спонукнула директора розгорнути широку інформаційну кампанію задля підтримки заявки.

«Школярі з радістю підключились до конкурсу, адже умови участі дуже прості».

Коли школа отримує посилку, то її співробітники та учні не можуть натішитися з отриманого спортивного інвентарю. Завдяки йому учні школи мають змогу посісти призове місце на районних змаганнях, та взяти участь у спортивних змаганнях обласного рівня.

«Чітко пам'ятаю, як 9 травня до нас приїхали ваші фахівці й почалося справжнє казкове перетворення. Того дня фактично жоден учень школи не пішов додому з пустими руками».

Дмитро Іванович опікується великою, як для своєї місцевості школою, тому розумів усі масштаби можливих зсувів у свідомості дітей після участі у проекті.

«Я ніколи не брав серйозно до увагу слова «Борись за свою мрію», але в них дійсно закладено зерно, яке, якщо добре доглядати, точно проросте. Бо коли розумієш, що кожен учень силою своєї мрії може здобути для свого навчального закладу перемогу, то це об'єднує та стимулює всіх працювати задля досягнення спільної мети. Перемога нас окрилила!»

**«У мене достатньо совісті,
щоб працювати
в радіології»**

Лариса Пересада, лікар-радіолог

Рак — це завжди змагання за час. Для того, щоб дати дитині шанс поборотися за життя, лікарі мають провести завчасну діагностику. УЗД, рентген та комп'ютерна томографія — це лише засоби. Долю завжди вирішує рівень професіоналізму лікаря.

Проект «Серце дітям» створив першу платформу для підвищення кваліфікації кращих українських лікарів-онкологів у Німеччині. Лікар-радіолог Володимир Пляцек став одним із речників нової медичної культури, яку він мав змогу перенести в Україну.

«Правильно поставлений дитині діагноз — це вже більш ніж половина хорошого результату, — запевняє радіолог. — Однак залишається маса інших нюансів, без яких неможливо вилікувати пацієнта».

Глибше поцікавившись про «нюанси», стає очевидно, чому лише третині дітей у нас вдається пережити «чуму XXI століття».

«В кращих німецьких лікарнях ранок починається з зустрічі спеціалістів різних профілів. Вони детально розбирають діагнози конкретних пацієнтів і спільно призначають оптимальне лікування»,

— пояснює Володимир.

Тобто йдеться, насамперед, про зміну внутрішньої корпоративної культури. Можна довго сперечатись, що стимулює німецьких лікарів бути більш уважним та відповідальним до хворих – їхня ментальність чи краща зарплатня? – але факт залишається фактом: ініціативи жмені лікарів замало, щоб змінити поточну українську медичну систему, що існує вже десятиліттями.

Одна з кращих лікарок-радіологів у Києві Лариса Пересада переконалась у цьому на власному досвіді. У 2014 році постало питання, кому з лікарів в Україні доручити ведення переговорів між німецькою та українською сторонами для організації української групи стажерів проекту «Серце дітям». Під час попередніх стажувань у Німеччині Лариса завоювала високий авторитет і заявила про себе як про справжнього професіонала. Більш того, вільне володіння німецькою, систематичне стажування закордоном та багатолітній досвід роботи в дитячій онкології остаточно розвіяли всі сумніви щодо її кандидатури.

Свою згоду приєднатися до проекту Лариса пояснює так:

«Мені важливо було надихнутися не стільки професійно, скільки зрозуміти механізм взаємостосунків між лікарями й медсестрами, лікарями та пацієнтами, медсестрами та пацієнтами. Там був приклад взаємовідносин, який мені дуже імпонував, і який я хотіла би бачити у своєму відділені».

Повернувшись в Україну, лікарка зіткнулась з неготовністю самої системи сприймати абсолютно нові підходи до лікування та адміністративного управління:

«Реформи медицини мають змінитися повністю у своїй суті, а вже потім можна запроваджувати точкові інноваційні зміни».

Коли всі пропозиції лікаря були сприйняті як спроба подолати давно налагоджені корупційні схеми та зручні для інших лікарів порядки, Лариса залишила місце своєї багаторічної роботи.

Нині вона є одним з найкращих спеціалістів у своїй галузі, викладає в університеті, поширює свої глибокі знання та прогресивні погляди серед майбутніх лікарів, а також надає медичні консультації. За всю свою кар'єру Лариса жодного разу не пожалкувала про свій професійний вибір.

Її колега Володимир ще вірить у краще майбутнє української медицини:

«Я дуже хочу створити єдину електронну систему історії хвороб. Це значно б спростило реєстраційний процес та уніфікувало б інформацію щодо хвороб пацієнтів».

Коли лікарі здобували за кордоном спеціалізацію з радіонуклідної діагностики, вони очікували, що зможуть діагностувати дітей на новому обладнанні, у новому корпусі лікарні. Вони й досі марять цією ідеєю, яка звучить досить прогресивно для нас, хоча за кордоном цим вже давно нікого не здивуєш.

На думку лікарів-радіологів, відчай щодо майбутнього дитячої онкології в Україні буде лише зростати. І справжня напруга почнеться тоді, коли кількість свідомих лікарів та батьків, які перенесли втрату своїх дітей, збільшиться настільки, що лікарні опиняться під жорстким контролем активістів.

«Сучасне обладнання значно підвищує якість діагностичних досліджень, а працювати на ньому — вдвічі приємніше»

Коли хворіють діти — це страшно. Ще страшніше — коли їхня хвороба тяжка, але непомітна на перший погляд. За статистикою, Україна посідає п'яте місце в Європі за показником дитячої смертності від ракових новоутворень. На 100 000 українських дітей щорічно припадає 11-12 випадків виявлення злоякісних пухлин. Понад 30% ракових захворювань знаходять у малюків до 6 років. Такі цифри лякають.

Але цьому можна зарадити: у разі своєчасної діагностики повністю виліковуються 7 із 10 онкохворих дітей. Погіршує ситуацію тільки те, що не всі лікарні на території нашої країни в змозі забезпечити себе необхідним обладнанням для швидкого реагування на хвороби.

Соціальна ініціатива «Надія для дітей» допомогла зробити цю діагностику не лише можливою, а й дійсно високоякісною в декількох обласних центрах України. УЗД-апаратура має досить обмежений ресурс, а тим паче за умови її інтенсивної експлуатації. А в багатьох областях України вже впродовж тривалого періоду не відбувалося її оновлення. Такі сканери надзвичайно важливі, оскільки своєчасно діагностувати — це означає своєчасно призначити необхідне лікування і допомогти дитині

подолати хворобу, а в багатьох випадках і просто вижити. Самостійно лікарні нечасто можуть дозволити собі придбати апарати такого рівня діагностики, які дійсно здатні допомогти у боротьбі за життя і здоров'я маленьких пацієнтів.

Оскільки такі лікарні, більшою мірою – лікувальні заклади, до яких звертаються лише тоді, коли вже щось дійсно болить і профілактику робити пізно, співробітники намагаються якомога точніше і безболісніше ставити діагноз, щоб швидше вжити заходів для його подолання. І саме тут в нагоді стає сучасне ультразвукове обладнання, що не лише має досконалі технічні характеристики і зручний дизайн, а й не лякає своїм шумом маленьких пацієнтів.

За час, що пройшов з моменту встановлення нового УЗД-сканеру в Кіровограді, через його датчики пройшло 4 169 дітей з пухлинами в шлунково-кишковому тракті, 525 — зі збільшенням лімфовузлів щитовидної залози, 201 — з проблемами в нирках. Новітня диференціальна діагностика онкозахворювань в тандемі з сучасним обладнанням дає своє пліді: більшість малюків уже почувається значно краще.

Що необхідно знати про рак

Профілактика захворювання

На що варто звернути увагу батькам

ВАРТО ПАМ'ЯТАТИ, ЩО ЗМІНА У ЗВИЧАЙНІЙ ПОВЕДІНЦІ ДИТИНИ МОЖЕ СВІДЧИТИ ПРО НАЯВНІСТЬ ЗАХВОРЮВАННЯ, В ТОМУ ЧИСЛІ, БУТИ ОДНИМ ІЗ СИМПТОМІВ РАКУ

ЦЕ МОЖЕ ВИРАЖАТИСЯ НАСТУПНИМ ЧИНОМ

дитина стає примхливою

починає стомлюватися швидше, ніж звичайно

нерідко забуває про свої улюблені ігри

ВАРТО ТУРБУВАТИСЯ, ЯКЩО В ДИТИНИ БЕЗ ПРИЧИНИ РАПТОМ СПОСТЕРІГАЮТЬСЯ

швидка втрата ваги

блідий колір обличчя

надовго зникає апетит

млявість, швидка втома та часта потреба у відпочинку

поява синців

болі в кінцівках без слідів ударів і пошкоджень за відсутності лихоманки та інфекції

набряки та жировики, що виникають без попередніх травм

збільшення живота в об'ємі

МАЛЮКИ ВІКОМ ДО 6 РОКІВ

ЗАЗВИЧАЙ НЕ МОЖУТЬ ПОСКАРЖИТИСЯ САМІ, ТОМУ БАТЬКИ МАЮТЬ БУТИ ОСОБЛИВО ПИЛЬНИМИ

ДЕЯКІ ОЗНАКИ ОНКОЛОГІЧНИХ ЗАХВОРЮВАНЬ ПРОЯВЛЯЮТЬСЯ ВНОЧІ

порушення сну

пітливість

важке дихання

ПРИЧИНИ ДЛЯ НЕГАЙНОГО ВІЗИТУ ДО ЛІКАРЯ

зміни в очному апараті – біла зіниця

раптова поява косогості

втрата або різке погіршення зору

зміна кольору шкіри навколо очей

ЧАСТІ ГОЛОВНІ БОЛІ, ЗАТЯЖНІ НАПАДИ БЛЮВОТИ – ПРИВІД ДЛЯ ВІЗИТУ ДО ЛІКАРЯ

Своєчасна діагностика

ЯКЩО ДИТИНА ХВОРА БІЛЬШЕ 2–3 ТИЖНІВ, ЛІКАРІ РІЗНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ НЕ МОЖУТЬ ВСТАНОВИТИ ДІАГНОЗ І ПРИЗНАЧИТИ ЛІКУВАННЯ, ВАРТО ЗВЕРНУТИСЯ ДО ОНКОЛОГІЧНОГО ЦЕНТРУ

ДЕ Б ВИ НЕ ПРОЖИВАЛИ, МЕДИЧНИЙ ЗАКЛАД, У ЯКОМУ МОЖУТЬ ОБСТЕЖИТИ ДИТИНУ З ПІДОЗРОЮ НА РАК, ЗНАХОДИТЬСЯ МАКСИМУМ У 3-4 ГОДИНАХ ЇЗДИ ВІД ВАС

ЯКЩО У БАТЬКІВ Є СУМНІВИ ЩОДО КОМПЕТЕНТНОСТІ ПЕДІАТРА, ВОНИ МОЖУТЬ САМІ ЗВЕРНУТИСЯ ДО ОНКОЛОГІЧНОГО ЦЕНТРУ

ПРИ ВИНИКНЕННІ У БАТЬКІВ ПІДОЗР ДИТИНУ ОГЛЯНЕ СПЕЦІАЛІСТ В ОДНОМУ З ДИТЯЧИХ ОНКОЛОГІЧНИХ ВІДДІЛЕНЬ, НАВІТЬ БЕЗ НАПРАВЛЕННЯ. ДИТИНІ ТАКОЖ БУДУТЬ ПРИЗНАЧЕНІ НЕОБХІДНІ ОБСТЕЖЕННЯ

БАТЬКИ ПОВИННІ ПАМ'ЯТАТИ, ЩО ДІАГНОЗ ВВАЖАЄТЬСЯ ТОЧНИМ, ЯКЩО ЙОГО ПІДТВЕРДЯТЬ ЩОНАЙМЕНШЕ ТРИ ЛІКАРІ

ДЛЯ ВСТАНОВЛЕННЯ ДІАГНОЗУ ВИКОРИСТОВУЮТЬСЯ ТАКІ МЕТОДИ ОБСТЕЖЕННЯ

аналіз крові

комп'ютерна томографія

магнітно-резонансна томографія

ультразвукове дослідження

біопсія

ДИТИНА ПОВИННА ПРОХОДИТИ ОБСТЕЖЕННЯ ТА ЛІКУВАННЯ В АВТОРИТЕТНИХ МЕДИЧНИХ УСТАНОВАХ

В КИЄВІ

НАЦІОНАЛЬНИЙ ІНСТИТУТ РАКУ

НДСЛ «ОХМАТДИТ»

В ОБЛАСТЯХ

ОНКОЛОГІЧНІ ВІДДІЛЕННЯ В КОЖНІЙ ОБЛАСНІЙ ЛІКАРНІ

У КОЖНОМУ ОНКОЛОГІЧНОМУ ВІДДІЛЕННІ ПРАЦЮЮТЬ **ВОЛОНТЕРИ** ТА ПРЕДСТАВНИКИ ОРГАНІЗАЦІЙ ДОПОМОГИ ОНКОХВОРИМ ДІТЯМ

ЩОБ УНИКНУТИ ШАХРАЙСТВА, СЛІД КОНТАКТУВАТИ ТІЛЬКИ З ТИМИ БЛАГОДІЙНИМИ **ОРГАНІЗАЦІЯМИ**, ЯКІ РЕКОМЕНДОВАНІ КЕРІВНИЦТВОМ МЕДИЧНОЇ УСТАНОВИ

ВОЛОНТЕРИ

«У мене за спиною стояли справжні професіонали — мені нічого було боятися»

Віталіна Ніжинська,
переможниця конкурсу дебатів "Jugend Debattiert"

Валерія Дячук — учениця звичайної миколаївської школи без поглибленого вивчення німецької. Дізнавшись про міжнародний конкурс дебатів Jugend Debattiert, дев'ятикласниця вирішила взяти в ньому участь. Однак незліченна кількість літератури, яку необхідно було проштудіювати для одного лише відбору, змусила дівчину відступити.

Вже через рік Валерія Дячук знову взяла участь у конкурсі. Разом із Віталіною Ніжинською вона кинула виклик розумникам з усього світу і довела, що українки гідні стояти з найкращими молодими диспутантами Європи. Хоча Віталіну на шлях дебатів вивела зовсім інша стежка, обох дівчат поєднує бажання здобути вищу освіту в престижному німецькому вузі. Бо хто, як не вони можуть зарекомендувати себе як найкращі знавці другої іноземної мови у всій країні?

Свого часу до участі в турнірі обох дівчат підштовхнули їх вчителі з німецької мови:

«Я навіть не уявляла, як далеко я можу зайти у змаганнях. Але я розуміла, що якщо щось робити, то робити це добре, щоб бути собою задоволеною»,
— згадує Віталіна.

Валерія ділиться, що в школі вона була однією з найкращих у знанні німецької, тому у неї не було стимулу поглиблювати знання:

«Саме на проекті я здобула справді гідних конкурентів».

Посівши перше та друге місце на Всеукраїнському турнірі, дівчата почали наполегливу підготовку до Інтернаціонального рівня. Найбільше переможницям запам'ятався Тім Вагнер, запрошений тренер з Німеччини, який відкрив очі не лише на тонкощі німецької мови, а й на мистецтво дебатів.

Коли Віталіна приїхала в Ригу, її очікування виправдалися: з'їхалися найсильніші знавці. Дівчина була наймолодшою учасницею конкурсу. На той час їй було всього 15 років, тоді як іншим — 18-19:

«Міжнародний рівень відрізнявся, головним чином, тим, що всі вже почували себе переможцями в своїх країнах, а тому були налаштовані більше на встановлення тісних контактів, ніж на напружену боротьбу»,

— коментує Віталіна.

Для Валерії Рига виявилась справжнім випробуванням:

«У кожного був свій акцент та оригінальні слівця, які було важко

зрозуміти. Інколи підготовка здавалась настільки важкою, що хотілося опустити руки. Однак побачивши велику залу, в якій мав відбуватися фінал, я зрозуміла, що не зроблю ані кроку назад».

Дівчата гідно представили себе та Україну на Інтернаціональному турнірі, дійшовши до півфіналу. Повернувшись додому, вони зрозуміли, які складні випробування на міцність їм довелося пережити і як це змінить їхні погляди на життя:

«Цей проект допоміг мені змінити власне ставлення до себе. Тепер будь-яка дискусія для мене — це поле, де мені є, де розвернутися. Це стало моєю сильною стороною, яка повсякчас виявляє себе у повсякденні»,

— констатує Віталіна.

Для Валерії:

«Велика гордість розповідати, що я переможець Всеукраїнського етапу і дійшла до фіналу Інтернаціонального конкурсу. В першу чергу, я хотіла довести самій собі, що я варта серйозної дискусії. Зараз я розвинула своє критичне мислення до такого рівня, що майже на жодне питання я не можу відповісти однозначно. Я навчилась ретельно зважувати всі «за» і «проти», що підняло моє усвідомлення життя на якісно новий рівень».

Майбутнім дебатерам дівчата радять:

«Ставити мету і планомірно йти до неї, працювати над напрацюванням

нових звичок та вміти розставляти пріоритети. У кожного з нас у житті будуть суперники — треба вміти їх слухати, адже на кожен аргумент є контраргумент; у кожної проблеми є дві сторони медалі».

На сьогоднішній день переможниці вже будують серйозні плани на майбутнє, адже участь та перемога в турнірі такого рівня надає їм гарантії вступу в найпрестижніші вищі навчальні заклади з німецькою мовою викладання. Віталіні лише 16, але вона вже відчуває себе готовою до навчання в Німеччині. Два роки, які залишились в резерві у дівчинки, вона обіцяє присвятити ще глибшому опануванню мови, аби вразити іноземців своїм вишколом. Від Валерії ми чекаємо найкращих новин, адже вона вже подала заявку на навчальну стипендію в Німеччині. Схоже, що дівчина зовсім не нервує — завдяки проекту Jugend Debattiert вона впевнена у собі як ніколи.

**«“Active Citizens” —
мій провісник розвитку
улюбленої справи»**

Марічка Надвернюк,
учасниця проекту “Active Citizens”

Ще у шостому класі Марічка Надвернюк збагнула, що хоче опанувати мистецтво фотографії. Але у її рідному Тернополі курси для фотографів були дорогими і пропонувалися лише дорослим. Дівчина захотіла безкоштовно навчитись сама та пояснити іншим, як робити якісні знімки. Марічка пройшла тренінг від Британської Ради, коли їй було 16 років. Надихнувшись, вона 2 роки працювала над створенням власного проекту громадської організації «Клуб фотоаматорів». Тепер Марічці 18 і вона претендує на позицію голови організації.

«Я дуже довго займалась бальними танцями, але через навчання довелося кинути. Для хоча б якоїсь розради почала фотографувати і захопилась!»

Коли Марічка передивилась всі можливі ролики про фото на YouTube, вона зрозуміла, що все одно не в змозі заповнити прогалини у знаннях. Єдиним острівцем одностороннього, де Марічка могла себе відчувати «своєю», був гурток фотографії при Станції юних техніків.

«Захоплення не вщухало, а лише розбурхувало мою зацікавленість. Так я потрапила в ШУ, де нарешті почула професійні лекції від справжніх профі». Повернувшись зі Школи Успіху зі списаним конспектом про тонкощі фотографії, Марічка почала активно слідкувати за всіма проектами Фонду. Тільки-но дізнавшись про спільний проект «Активні Громадяни» з Британською Радою, дівчина вирішила, що треба довести розпочате до кінця і створити власну організацію для таких, як вона сама.

«До тренінгу «Активні Громадяни» я не мала яких-небудь ґрунтовних знань з проектного менеджменту. Коли мені по пунктах все пояснили, я розправила плечі і зрозуміла, що і сама у змозі таке потягнути».

За два роки до свого повноліття дівчина стала співзасновником громадської організації з фотографії «Клуб фотоаматорів». Разом з викладачкою гуртка при Станції юних техніків Марічка почала викладати свої перші лекції, збирати навколо себе перші аудиторії майбутніх фотографів та освоювати нові горизонти управлінської діяльності.

«Я вірю, що ніщо не відбувається просто так. Сьогодні мені цих знань вистачає для створення громадської організації, а завтра для заснування власного соціально-відповідального бізнесу».

«Гра, яка формує корені благодійності на майбутнє»

Василина Дибайло,
директор БО Партнерство «Кожній дитині»

В'ячеслав Зирянов – координатор проектів ВБО “Даун Синдром”. Кожного дня, займаючись процесом збору коштів і популяризації ідеї благодійності в Україні, він стикається з новими викликами, багато з яких, на думку Вячеслава, криються в радянському минулому.

Тоді два декрети про заборону церковної, а потім і світської благодійності унеможливили благочинність на добрі кількадесят років.

Василина Дибайло — директор Партнерства «Кожній дитині» — зізнається, що відновлювати знову містки порозуміння і переконувати людей у необхідності допомоги іншим досі залишається однією з найтяжчих задач:

«Постмайданна благодійність вдихнула життя в українську філантропію. Завдяки потужному руху, який розпочався два роки тому, весь сектор благодійності збагатився підтримкою зі сторони пересічних громадян. Однак почасти випадки шахрайства в інтернеті, в метро зі скриньками та збір коштів на власні карточки знижують рівень довіри до благочинності».

З 19 грудня 2013 року по 20 січня 2014 року було вперше запущено гру «Світ добра» онлайн:

«Поява гри від Microsoft була вагомим кроком на шляху до розбудови толерантності, зокрема і до людей зі синдромом дауна — зауважує Вячеслав Зирянов. — Ні для кого не секрет, що в просунутих країнах люди з такою хворобою ходять в кафе, ресторани і є дуже соціалізованими в суспільстві. В нашій країні поки що такого масового явища немає. Хоча, враховуючи той факт, що в Україні 8 тисяч дітей віком до 18 років страждають саме на цей недуг, нам є куди рухатись».

Геймрайзинг (збір коштів на благодійність через пожертви в іграх) вже майже десять років впевнено крокує сектором благодійності як один з найуспішніших інструментів фандрайзингу в усьому світі. Показовим є приклад Великобританії, де благодійні організації допомагають безпритульним саме за допомогою цієї новинки, і паралельно схиляють свідомість громадян в бік більш толерантного ставлення до людей в особливих життєвих обставинах:

«Досвід наших колег з Англії показав: гра подобається, її завантажують. Однак вони зустрілися з тими самими проблемами, що і ми — популярність гри зростає, але пожертви роблять одиниці».

Формат гри дозволяє привернути увагу широких верств населення до благодійності, а головне – зацікавити наймолодших громадян. Однак, як відмічають наші партнери, суспільство ще не готове робити благодійні внески за навчання своїх дітей співпереживанню та соціально-відповідальній поведінці, хоча це й не привід зупинятися на досягнутому.

«У мене племінниця чотирьох з половиною років постійно грає в неї. Цікаво те, що гра підштовхує дитину питати, роздумувати та говорити з батьками. Таким чином повністю змінюється формат спілкування: діти самі здатні спонукати своїх батьків до філантропії».

В'ячеслав та Василина переконані: якщо розвивати сюжети гри, то у неї є перспектива, особливо для дітей у початковій школі, де вона могла би стати додатковим інструментом виховання:

«Гра — це інвестиція в майбутнє. Адже завдяки їй ми формуємо навички співпереживання та бажання допомогти тим дітям, які через багато років будуть спроможні самостійно вирішувати, яким чином вони можуть допомогти тим, хто цього дійсно потребує».

**«Ми не просто підлітки, які
вирішили відірватися
в європейській столиці.
Ми — майбутнє нашої держави,
яке усвідомлює, як багато
від нього залежить»**

Дмитро Клапушинський,
учасник проекту «Творці Європи»

Шляхи українських студентів Дмитра Клапушинського та Ірини Рудько вперше перетнулися у Штатах на програмі обміну FLEX. Через деякий час вони вступили до одного вузу – Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Однак переламним моментом в їхньому спілкуванні стала участь у проекті «We design Europe» («Творці Європи»), де вони зрозуміли, що випадковостей не буває – саме їм формувати європейське майбутнє України.

Ще з першого курсу Іра чітко усвідомила: її покликання — юриспруденція. А Дмитро, провчившись два роки на економічному факультеті, вже не уявляє свого життя без фінансових стратегій. Орієнтуючись у своєму способі мислення на Європу, вони мали певні стійкі уявлення про Німеччину, які назавжди змінились після участі в проекті Фонду.

Українська команда студентів досліджувала проблеми України, Європи та світу крізь призму творчості. Це була робота в багатокультурному середовищі. Зі слів учасників, навіть Штати, у порівнянні з Німеччиною, здались не настільки багатонаціональними:

«Мене особисто вразив хлопець, який був за походженням африканцем, але народився в Німеччині і мав повністю німецьку ідентичність, якою я її і уявляла»,

– говорить Ірина.

Діма згадує, як він познайомився з дівчинкою з вадами рухового апарату з німецької делегації:

«Вона мала неперевершений голос — такий, що я декілька разів просив її заспівати. Тоді я отримав свій перший і абсолютно незабутній досвід спілкування з людьми з особливими потребами».

По закінченні проекту хлопець став координатором проекту в рамках студпарламенту університету, де спільними зусиллями студентам вдалося зібрати значну суму коштів для дітей з особливими потребами. Долаючи міждержавні кордони, учасники змогли подолати також і свої особисті проблеми:

«Коли ти маєш підійти до незнайомця і запитати, чи можеш його сфотографувати, це висмикує тебе з твоєї зони комфорту і вчить бути більш відкритим. У Берліні я набула рис, які уможливили те, на що б я раніше точно не наважилась»,

– з посмішкою згадує Іра.

Наразі вона готується до ще одного освітнього проекту — «Study tours to Poland», який відбудеться на початку травня в Польщі. Дівчина не хоче зупинятися на досягнутому і прагне встигнути зробити якомога більше в цьому році.

Для Дмитра проект «We Design Europe» став власним «поворотним моментом», які він любить вишукувати в історіях успіху великих людей:

«Коли я подавався на «Творці Європи», я знав, що це саме те, що мені потрібно. Я бачив перспективи, які відкривала та програма, я знав, що вона змінить моє життя. Не хочу бути голослівним, але сподіваюсь, що і я надихатиму таких, як я, в майбутньому, а «Творці Європи» будуть згадані в моїй біографії як переломна подія».

Учасники проекту «We design Europe» мають вірцеві історії продовження свого особистісного та професійного зростання. В своїх інтерв'ю вони з захопленням згадували здобутки своїх колег, які, всупереч різній направленості, мали одну спільну рису – щире бажання приєднатися до розбудови всього того, що вони асоціюють з «європейським» в Україні.

Дмитро Клапушинський дуже влучно підсумував висновки з проекту:

«Ця коротенька подорож на тиждень дала мені більше, аніж десятки чи сотні лекцій про патріотизм і відчуття обов'язку до своєї країни. Жодна з ідей, яка зародилась в Берліні, не залишиться без втілення».

**«Цінності Фонду —
це не просто слова.
Вони працюють»**

Оксана Мельник,
учасниця проекту «Стажери 2.0»

Вперше Оксана Мельник познайомилася з командою братів Кличків ще в 9 класі. Вона написала твір на конкурс «Посміхнись майбутньому» і здобула I місце. Тоді Віталій вручив їй ноутбук, яким вона користується й по цей день. Враження дівчинки від організованості та комунікації всередині команди, яка організовувала захід, залишилися настільки сильними, що побачивши через три роки об'яву в соціальних мережах про набір стажерів, Оксана не вагаючись подала заявку.

«Тема благодійності мене цікавила завжди, тому це не було стажування заради стажування. Так само я не робила це для галочки в резюме — мені було цікаво попрацювати саме з фондом, який має міжнародні контакти, щоб дослідити механізми комунікації».

Зовсім з іншим внутрішнім запитом у Фонд прийшла Ольга, яка на час проходження стажування була студенткою четвертого курсу Національного лінгвістичного університету. Основним критерієм на посаду помічника керівника було знання іноземних мов, тому для дівчини це був шанс щоденної мовної практики. До того ж, Оля завжди цікавилась, як працюють багатопверхові солідні офіси, які так манили її кожного дня дорогою в університет ще з першого курсу:

«Мені хотілося побачити чітку картинку як офіс працює зсередини. Однак мої очікування були перевершені: я прийшла в офіс, а отримала повноцінну родину на період стажування».

Особлива риса офісу Фонду, на думку Ольги, полягала в його відкритості:

«Ти приходиш до людей і вони всі поводять себе нарівні – немає цих прізвищ, офіціозу... Всі дивляться тобі у вічі: якщо ти чогось не розумієш – то садять перед собою і пояснюють. Неважливо, хто ти — офіс-менеджер, директор чи звичайний студент — ти в першу чергу людина, і до тебе будуть ставитись гідно».

Водночас Оксана відмічає, що:

«Незважаючи на вільність і легкість, всі, хто заходив на територію Фонду, робили свою роботу якісно, не дозволяючи собі сачкувати».

Режим нон-стоп, творча атмосфера, відкритість до нових ініціатив – цим дівчата відкривають свій величезний список «фішок» Фонду, який, зі слів колишніх стажерок, назавжди залишив свої двері відкритими для них.

Завдяки Фонду Оксана побувала на німецькому тренінгу «Від ідеї до проекту»:

«На основі цього тренінгу я мала написати свій тренінг і провести його у Фонді. Завдання звучало складно, та коли я сіла за роботу, то зрозуміла, що я це можу».

Майже півроку потому дівчата згадують свої перші враження після закінчення стажування:

«Коли пройшов тиждень чи два, я зрозуміла, що мені дуже не вистачає тієї приємної біганини, яка штовхала мене за межі моєї зони комфорту»,

— ностальгує Оксана.

«Я зрозуміла для себе, що готова до самостійного дорослого життя, що мене вистачає на все. І якщо робота цікава – я готова її робити і о 12-ій, і о 3-ій годині ночі»,

— підсумовує Оля.

У Фонд мають приходити люди, які прагнуть навчитись проектному менеджменту, командній роботі та самоорганізації.
Якщо ти хочеш щось змінити всередині та навколо себе — тобі сюди!

**«Я б ніколи не дізналась,
на що я здатна, якби
не «Школа Успіху»»**

Марина Дудник,
учасниця Школи Успіху 2015

Успіх — це коли проект змінює на краще не лише дитину, а й її родину. Саме це й сталося з учасницею «Школи Успіху 2015» Мариною та її мамою Наталею. Восени 2015 року ними була зареєстрована нова громадська організація під назвою «Бумеранг». Її поява — це «зворотна відповідь» на два тижні переконливих закликів до змін в «Школі успіху», літньому таборі, який став їхньою точкою відліку нового життя.

Історія успіху Марини та її матері Наталі почалася того дня, коли вони натрапили на оголошення про набір у Facebook:

«Я завжди вчила Марину користуватися всіма корисними можливостями, які їй пропонує доля. Нічого не проходить просто так.»

Краще спробувати й дізнатися, аніж утриматись і жалкувати все життя»,

— ділиться пані Наталя.

Донька успішно долала етап за етапом. Пані Наталя згадує сльози на очах, коли вперше перечитала мотиваційний лист доньки, у якому вона щиро й відверто виразила власні думки. Співбесіди з кураторами та психологами стали для дівчинки «першими дзвіночками» того, що вона потрапила саме в потрібне місце й у потрібний час:

«Для мене найкращими друзями завжди були книги. Коли ж зі мною поспілкувалися професіонали, я зрозуміла, що саме час показати на що я здатна в колі таких самих, як і я»,

— розповідає Марина.

За словами мами Наталі, побоювань віддавати доньку в нове конкурентне середовище не було, адже Марина уміло пристосовувалася до нових колективів і почувала себе комфортно серед інших активних дітей:

«Марина сприймала нове середовище як випробування в першу чергу для себе, а також для її особистого та професійного розвитку. Коло нових друзів, молодих та активних громадян, закріпило наміри доньки і надало їй впевненості у своїх починаннях».

Після насичених тренінгів влітку мати з донькою одразу ж узялися за організацію власного проекту «Життя в стилі ЕКО», який об'єднав у собі низку різних подій, пов'язаних з очищенням міст та сіл. Наразі проект активно розвивається та залучає нових партнерів. Наступний етап — організація масштабного еко-фестивалю «ОБРІЙ», метою якого є благодійний збір коштів для дітей учасників АТО.

Марина згадує, що завжди мріяла почути іноземних лекторів наживо, а не через YouTube, як це було зазвичай:

«Мені було важко повірити, що люди, які не знають мене й моєї мови, можуть так уважно дослухатися до моїх ідей та давати поради».

Після повернення доньки мати Наталя зрозуміла, що Марина вже ніколи не погодиться на щось менш вартісне, аніж те, що вона отримала в ШУ:

«Ми зрозуміли, що треба рухатися далі. Тому вирішили змінити сільську школу, переїхати в місто і почати новий навчальний рік у новому навчальному закладі».

Коли ми запитали Марину про її власну формулу успіху, вона не розгубилась:

«Треба все занотовувати. Поки думка лише в голові, вона нічого не варта. Систематизація власних думок та міркувань — це перший крок до їхнього втілення в життя. А я хочу, щоб кожна думка перетворювалась в дію».

Наостанок Марина виголошує на диво глибоку, як на її вік, думку:

«Читати та любити книги — це замало. У мене до ШУ було багато знайомих книголюбів. У таборі я зрозуміла, що розум має бути людяним, альтруїстичним. Не можна лише «споживати», треба віддавати цьому світу вдвічі більше, щоб із гордістю носити ім'я «Людина».

#борись за свою мрію

Стали **#1** у національному рейтингу фондів,
які вкладають найбільше коштів у спорт

350 батьків повірили у своїх дітей
після їх виграшу в проектах

Нагороджені Київською обласною федерацією
боксу за підтримку боксу в Україні

3069 годин приділено стажерам

Володимир Кличко став обличчям **Father 2015**

залучено **65** нових партнерів

Відсвяткували **10** років існування проекту
«Клич друзів — граймо разом!»
у партнерстві з Coca-Cola Foundation

Проведено **5** тендерів

#людиногодини

300

Залучили

людей до фандрейзингу
на Фестивалі вуличної їжі

400

дітей зіграло у гру
«Світ добра» від Microsoft,
яка навчає благодійності

#цікавіфакти

Надіслано

5000

імейлів

29 років

— Середній вік працівників Фонду

Підписано

314

платіжних документа

#followme

45

нових відео на YouTube

3500

нових фото з проектів

24

регіони України взяли участь
у наших проектах

3 565 399

людей відреагувало на нас у Facebook

105

публікацій у ЗМІ

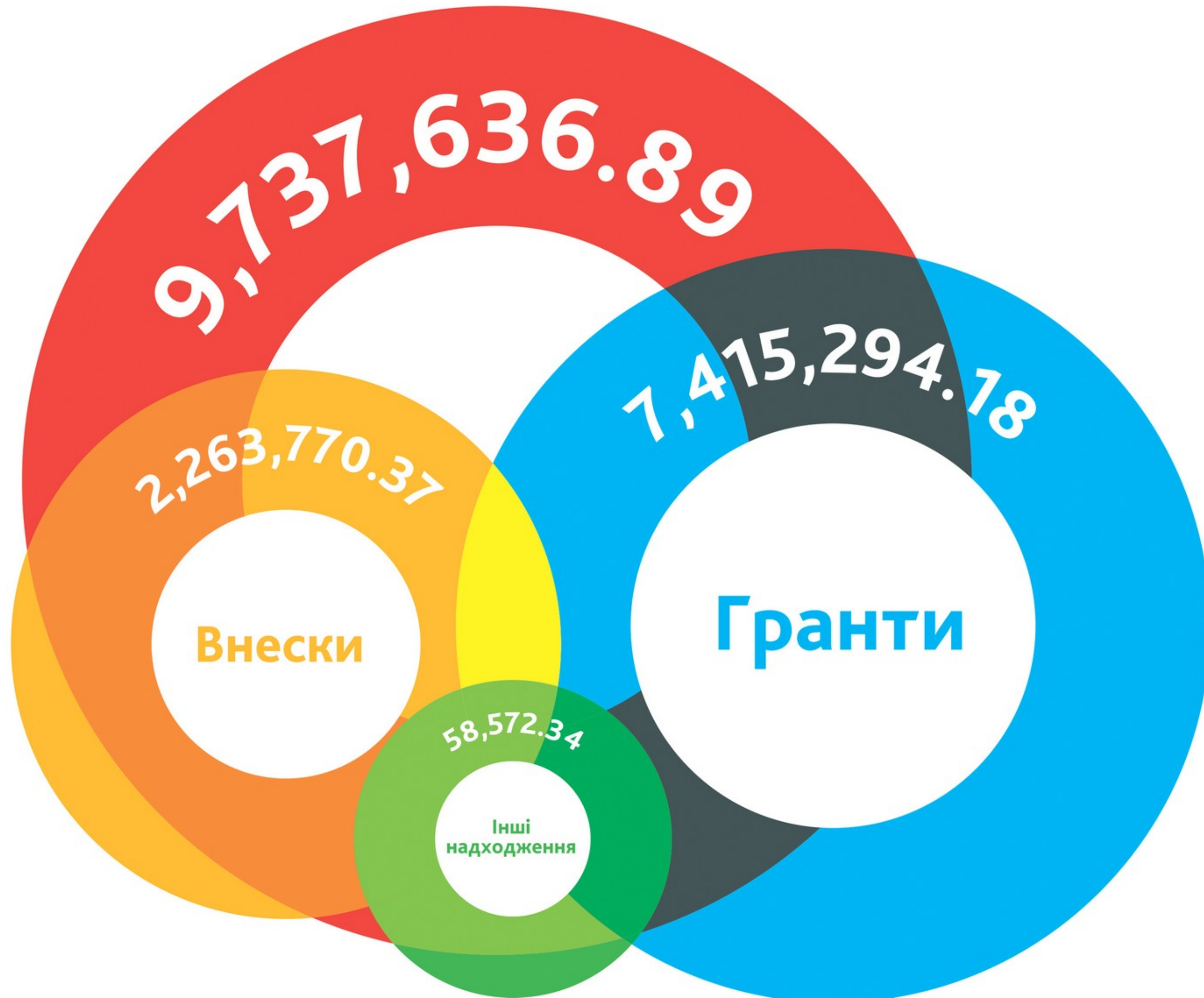
24

репортажів на ТВ

Фінансовий звіт 2015

Надходження

Витрати

ПРОЕКТИ	6,871,384.13
Falling Walls Lab Kyiv	372,349.35
Клич Друзів - Граймо Разом!	2,951,612.62
Старт до успіху	1,567,044.88
Міжнародний Боксерський Турнір на призи братів Кличків	484,691.22
Новорічна надія	141,507.02
Посилка Успіху	88,169.56
Серце Дітям	13,374.25
Надія для дітей	92,962.00
Молодіжні дебати	10,000
Світ добра	75,035.80
Творці Європи	11,803.60
Школа Успіху	1,027,833.83
Управлінські витрати	1,061,852.26
Усі програми	6,871,384.13
ПІДСУМОК	7 933 236 ,39

АКТИВИ

Чисті Активи, Початок Року	6,099,000.00
Чисті Активи, Кінець Року	6,242,400.00

KLITSCHKO
FOUNDATION 2015

